

บทเทศน์และข้อคิด วันพุธที่ 23 กันยายน 2026
ระลึกถึงนักบุญปีโอแห่งปีเอเตรลชีนา พระสงฆ์/นักบวช ศต 19-20
บทอ่านประจำวัน: สุภาษิต 30:5-9 พระวรสาร: ลูกา 9:1-6

มีชายคนหนึ่งขึ้นรถไฟเป็นครั้งแรก เขาหอบกระเป่าใบใหญ่มากขึ้นไปบนขบวนรถ เมื่อนั่งเรียบร้อยแล้ว เขากลับยังคงแบกกระเป่าไว้บนศีรษะ

ผู้โดยสารข้างๆ จึงถามว่า “คุณลุงครับ ทำไมไม่วางกระเป๋าลง รถไฟก็รับน้ำหนักให้อยู่แล้ว” คุณลุงตอบอย่างเกรงใจว่า “แค่รถไฟต้องแบกตัวผมก็หนักพอแล้ว ผมไม่อยากรบกวนให้ขบวนรถต้องแบกกระเป๋าของผมเพิ่มด้วย!”

แต่บางครั้งเราก็เป็นอย่างคุณลุงคนนี้ เราบอกว่าเราเชื่อพระเจ้า เรามอบชีวิตไว้กับพระองค์ แต่เรายังแบกความกังวล ความกลัว ความผิดในอดีต และปัญหาทุกอย่างไว้บนศีรษะ ไม่ยอมวางลงเสียที

วันนี้พระวาจาและชีวิตของนักบุญคุณพ่อปีโอกำลังบอกเราว่า “ถ้าเรามอบชีวิตไว้ในพระหัตถ์พระเจ้าแล้ว จงวางกระเป๋าแห่งความกังวลลงด้วย”

1. “ขออย่าประทานทั้งความยากจนหรือความร่ำรวยแก่ข้าพเจ้า”

บทอ่านจากหนังสือสุภาษิตวันนี้เป็นคำภาวนาที่งดงามและจริงใจมาก ผู้เขียนไม่ได้ทูลขอให้เป็นเศรษฐี แต่ก็ไม่ได้ขอให้ตกอยู่ในความขัดสน เขาทูลว่า “ขอประทานอาหารที่จำเป็นสำหรับข้าพเจ้า เกรงว่าเมื่ออิ่มแล้ว ข้าพเจ้าจะปฏิเสธพระองค์... หรือเมื่อยากจน ข้าพเจ้าอาจขโมยและลบหลู่พระนามพระเจ้า”

นี่คือคำภาวนาของคนที่รู้จักหัวใจมนุษย์ดี เพราะเมื่อเรามีมากเกินไป เราอาจคิดว่าไม่ต้องการพระเจ้า แต่เมื่อขาดแคลนจนหมดหนทาง เราก็อาจทำสิ่งที่ผิดเพราะความสิ้นหวัง

พระวาจาจึงไม่ได้สอนให้เราเกลียดทรัพย์สิน แต่สอนว่า อย่าให้สิ่งที่เรามี กลายเป็นสิ่งที่มีอำนาจเหนือเรา

ปัญหาของโลกวันนี้ไม่ใช่เพียงบางคนไม่มีพอ แต่บางคนมีมากจนไม่รู้จักคำว่า “พอ” เรามีเทคโนโลยีมากขึ้น แต่กลับอดทนต่อกันน้อยลง มีช่องทางสื่อสารมากขึ้น แต่กลับฟังกันน้อยลง มีข้อมูลเต็มมือ แต่หัวใจกลับว่างเปล่า ความยากจนที่น่ากลัวที่สุดจึงไม่ใช่กระเป๋าว่าง แต่คือ หัวใจที่ไม่มีที่ว่างสำหรับพระเจ้าและเพื่อนมนุษย์

2. พระเยซูเจ้าทรงส่งศิษย์ไปโดยไม่ให้แบกอะไรเกินจำเป็น

ในพระวรสาร พระเยซูเจ้าทรงส่งอัครสาวกสิบสองคนออกไปประกาศพระอาณาจักร และทรงกำชับว่า “อย่านำสิ่งใดไปในการเดินทาง อย่าถือไม้เท้า อย่าถือย่าม อย่ามีอาหาร อย่ามีเงิน” พระองค์มิได้ทรงสอนให้เราทำงานอย่างไม่รอบคอบ แต่ทรงสอนว่า **พลังของพันธกิจไม่ได้อยู่ที่สัมภาระ แต่อยู่ที่พระอำนาจซึ่งพระองค์ประทานให้** พระองค์มิได้ส่งพวกเขาไปสร้างชื่อเสียงให้ตนเอง แต่ให้ไป “ประกาศพระอาณาจักรของพระเจ้าและรักษาคนเจ็บป่วย”

นี่คือสองสิ่งที่แยกจากกันไม่ได้: 1. ประกาศข่าวดีด้วยวาจา 2. ทำให้ชาวดินนั้นมองเห็นได้ด้วยการเยียวยาความทุกข์

หากพระศาสนจักรเทศน์สอนและบริหารเก่ง แต่ไม่แตะต้องบาดแผลของประชาชน พระวรสารก็จะกลายเป็นเพียงถ้อยคำ, หากเราประกอบพิธีกรรมอย่างสง่างาม แต่ไม่เห็นคนยากจน คนโดดเดี่ยว ผู้ป่วย หรือคนที่ถูกสังคมทอดทิ้ง เราอาจมี “ศาสนา” แต่ยังขาด “หัวใจของพระเยซูเจ้า”

3. คุณพ่อปีโอ—ผู้มีบาดแผล แต่กลายเป็นผู้รักษาบาดแผล

ชื่อเดิมของคุณพ่อปีโอคือ ฟรันเชสโก ฟอร์โจเน เกิดเมื่อวันที่ 25 พฤษภาคม ค.ศ. 1887 ที่หมู่บ้านปีเอเตรลชีนา ประเทศอิตาลี ท่านเข้าคณะกาปูชินและได้รับชื่อว่า “ปีโอ” ในปี ค.ศ. 1918 ท่านได้รับรอยแผลศักดิ์สิทธิ์ของพระเยซูเจ้าที่มือ เท้า และซี่ข้าง ซึ่งคงอยู่ประมาณ 50 ปี แต่สิ่งที่สำคัญที่สุดในชีวิตท่านไม่ใช่แผลที่ผู้คนมองเห็น หากเป็น ความรักซึ่งยอมเจ็บเพื่อคนอื่น

คุณพ่อปีโอไม่ได้มีชีวิตง่าย ๆ ท่านถูกตั้งคำถาม ถูกตรวจสอบ ถูกจำกัดการทำศาสน
บริการในบางช่วง และต้องเผชิญทั้งความเข้าใจผิดและคำกล่าวหา แต่ท่านมิได้ตั้งกลุ่ม
ต่อต้าน มิได้ใช้ชื่อเสียงของตนกดดันผู้ใหญ่ และมีได้ทั้งพระศาสนจักร
ท่านเลือกที่จะเชื่อฟัง อดทน ภาวนา และรอคอยความจริงจากพระเจ้า
นี่คืออัศจรรย์ที่บางครั้งยิ่งใหญ่กว่ารอยแผลศักดิ์สิทธิ์เสียอีก คือ

การถูกทำให้เจ็บ แต่ไม่ยอมกลายเป็นคนขมขื่น

การถูกเข้าใจผิด แต่ไม่ยอมตอบโต้ด้วยความเกลียดชัง

ท่านใช้เวลายาวนานในที่ฟังแก้บาป ช่วยให้ผู้คนกลับคืนดีกับพระเจ้า และความรักของ
ท่านไม่ได้หยุดอยู่แค่คำภาวนา ในวันที่ 5 พฤษภาคม ค.ศ. 1956 ท่านเปิดโรงพยาบาล
Casa Sollievo della Sofferenza — “บ้านเพื่อบรรเทาความทุกข์” เพราะท่าน
เข้าใจว่า การดูแลร่างกายของผู้ป่วยเป็นส่วนหนึ่งของพันธกิจคริสตชน

นี่เป็นเกร็ดที่น่าสนใจมาก: ในปี ค.ศ. 1948 พระสงฆ์หนุ่มชาวโปแลนด์คนหนึ่งมา
สารภาพบาปกับคุณพ่อปีโอ ต่อมาพระสงฆ์หนุ่มคนนั้นคือ พระคาร์ดินัลคาโรล วอยติ
วา และกลายเป็นสมเด็จพระสันตะปาปานักบุญยอห์น ปอลที่ 2 ผู้ประกาศแต่งตั้งคุณ
พ่อปีโอเป็นนักบุญเมื่อวันที่ 16 มิถุนายน ค.ศ. 2002

คนหนึ่งคุกเข่าลงในฐานะพระสงฆ์หนุ่ม ต่อมาเขากลับมายืนยันความศักดิ์สิทธิ์ของผู้ที่
เคยฟังการสารภาพบาปของเขาต่อหน้าพระศาสนจักรทั้งโลก พระเจ้าทรงเห็นสิ่งที่มนุษย์
ในเวลานั้นยังมองไม่เห็นเสมอ

4. บาดแผลของพระศาสนจักรวันนี้

พระศาสนจักรในปัจจุบันก็มีบาดแผล—บาดแผลจากความแตกแยก เรื่องอื้อฉาว การใช้
อำนาจอย่างไม่ถูกต้อง ความไม่ไว้วางใจ ไม่โปร่งใส และการที่คนรุ่นใหม่จำนวนหนึ่ง
รู้สึกว่าการศาสนจักรอยู่ห่างไกลจากชีวิตจริง

นักบุญปีโอสอนเราว่า เราไม่ควรปิดบังหรือแต่งหน้าบาดแผล แต่ต้องนำบาดแผลนั้นไป
สัมผัสกับบาดแผลของพระเยซูเจ้า

พระศาสนจักรจะได้รับการฟื้นฟู ไม่ใช่เพียงด้วยแผนงานที่ทันสมัย แต่ด้วยคริสตชนที่
กลับมาสวดภาวนา กล่าวสารภาพบาป/ความผิด ใช้ชีวิตซื่อสัตย์ และดูแลความทุกข์ของ
ผู้อื่นอย่างเป็นรูปธรรม

เราจึงต้องถามตนเองว่า

- วันนี้มีใครกำลังเจ็บปวดและต้องการให้เราเข้าไปหา?

- มีใครที่เราต้องขอโทษหรือให้อภัย?
- มีความกังวลอะไรที่เราอ้างว่ามอบให้พระเจ้าแล้ว แต่ยังแบกไว้บนศีรษะ?
- เราประกาศพระวรสารด้วยชีวิต หรือเพียงเรียกร้องให้คนอื่นเชื่อ?

สรุปภาพรวมข้อคิดวันนี้

วันนี้ นักบุญปีโอไม่ได้สอนให้เราแสวงหาปรากฏการณ์อัศจรรย์ แต่สอนให้เรากลับมาหาสิ่งธรรมดาที่ทำได้ทุกวัน คือ ภาวนา วางใจ เชื่อฟัง ให้อภัย และช่วยบรรเทาความทุกข์ ท่านเคยกล่าวว่า “จงภาวนา จงมีความหวัง และอย่ากังวล” **ไม่ใช่เพราะชีวิตไม่มีปัญหา แต่เพราะพระเจ้าทรงยิ่งใหญ่กว่าปัญหาของเรา**

วันนี้พระเยซูเจ้าทรงส่งเราออกไปเช่นเดียวกับอัครสาวก พระองค์อาจไม่ทรงให้เราเงินมาก ไม่ทรงให้เราอำนาจมาก หรือมีเครื่องมือครบทุกอย่าง **แต่พระองค์ประทานสิ่งที่สำคัญที่สุด คือ พระองค์เอง**

ดังนั้น เมื่อเราขึ้น “ขบวนรถไฟแห่งพระหรรษทาน” แล้ว อย่าแบกกระเป๋าแห่งความกลัว ความกังวลไว้บนศีรษะอีกเลย

จงวางมันลง, จงให้พระเจ้าทรงแบกมัน, แล้วใช้สองมือที่ว่างนั้น เพื่อประคองบาดแผลของเพื่อนมนุษย์

นักบุญปีโอแห่งปีเอเตรลชีนา โปรดวิงวอนเพื่อเรา

ให้เรากลายเป็นผู้มีบาดแผล แต่ไม่ทำร้ายผู้อื่น

เป็นผู้เคยทุกข์ แต่รู้จักบรรเทาความทุกข์

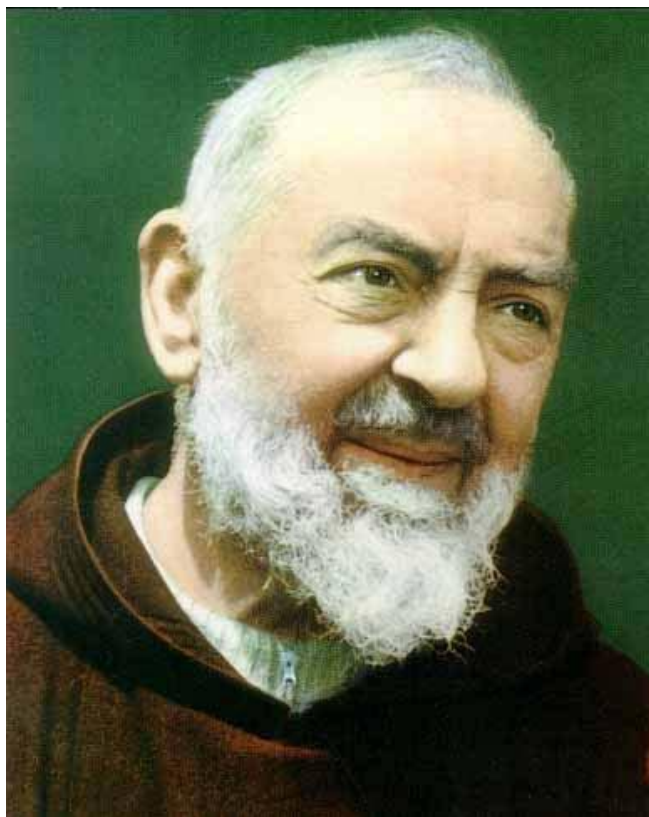
และเป็นผู้วางใจในพระเจ้า จนสามารถนำความหวังไปมอบแก่โลก อาแมน

วิษณุ ธัญญอนันต์ เจ้าอาวาสวัดเชนต์จ่อห์น ลาดพร้าว กรุงเทพฯ

(ปล. เรื่องราวอย่างละเอียดเกี่ยวกับพ่อปีโอ ปีเอเตรลชีนา อยู่ในเพ็ญจัตเชนต์จ่อห์น)

นักบุญ คุณพ่อปีโอ (ปาเตรปีโอ)

ผู้มีรอยแผลศักดิ์สิทธิ์ แห่ง ปิเอเตรัลชีนา อิตาลี

นักบุญ ปาเตรปีโอแห่งปิเอเตรัลชีนา
นักบุญผู้ยิ่งใหญ่องค์หนึ่งตลอดกาล

วันที่ 16 มิถุนายน ค.ศ. 2002 ณ กรุงโรม สมเด็จพระสันตะปาปาจอห์น ปอล ที่ 2 ทรงสถาปนาคุณพ่อปีโอแห่งปิเอเตรัลชีนาเป็นนักบุญผู้ยิ่งใหญ่ผู้หนึ่งตลอดกาล ท่านเป็นนักบุญผู้หนึ่งที่มีชื่อเสียงเรื่องการบำบัตร์รักษาโรคภัยต่างๆ ท่านมีชื่อเสียงเพราะ “สามารถอ่าน” ดวงวิญญาณผู้อื่นได้ ท่านมีชื่อเสียงเพราะท่านมีรอยแผลศักดิ์สิทธิ์ของพระเยซูคริสต์ ท่านเห็นการประจักษ์ของพระองค์ ศพของท่านมี “กลิ่นหอมแห่งความศักดิ์สิทธิ์” ท่านเข้าใจภาษาต่างๆ ที่ตนไม่เคยรู้มาก่อน คุณพ่อปีโอแห่งปิเอเตรัลชีนาเสียชีวิตเมื่อวันที่ 23 กันยายน ค.ศ. 1968 ซึ่ง

คุณสมบัติความศักดิ์สิทธิ์เหล่านี้ทั้งหมดเป็นที่รู้จักแก่คนจำนวนมาก หากไม่นับนักบุญฝรั่งเศสแห่งอัสซีซี ก็ไม่เคยมีนักบุญในยุคของเรานี้ทำอัศจรรย์มากเช่นนี้เลย

คุณพ่อปีโอเป็นพระสงฆ์คณะกาปูชินท่านแรกที่มีรอยแผลศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งเป็นรอยแผลของพระเยซูคริสต์ เหมือนนักบุญฝรั่งเศสแห่งอัสซีซี นักบุญปีโอเป็นผู้ที่รักษาคนป่วยเป็นพันๆคนขณะที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ ท่านสามารถอ่านดวงวิญญาณ ท่านรู้เรื่องราวอย่างชัดเจนในที่ฟังแก้บาปว่าผู้เข้ามาแก้บาปทำอะไรลงไปบ้าง มีคนเห็นท่านอยู่ในสถานที่สองแห่งในเวลาเดียวกันนับเป็นสิบๆครั้ง คือปรากฏตนในสถานที่ที่อยู่ห่างไกลจากสถานที่ที่ท่านพำนักอยู่ มีเรื่องเล่าที่ท่านทำตาย ดังนี้ มีคนเห็นท่านนักบุญที่ นครรัฐวาติกันทั้งๆที่ท่านไม่เคยออกจากอารามที่เมืองซานจิโอวานนี โรธอนโดเลย ใบหน้าของท่านเปลี่ยนเป็นพระพักตร์ของพระเยซูเจ้าขณะที่ทำการเสกศีล คนงานคนหนึ่งชื่อจิโอวานนี ซาวิโน ตาบอดข้างหนึ่งแต่ต่อมากลับมองเห็นได้ด้วยผ้าพันตาที่คุณพ่อปีโอมอบให้ขณะที่ไปเยี่ยมเขาด้วยการปรากฏตัวอยู่สองสถานที่ในเวลาเดียวกัน

เหมือนอัศวินเปาโล คุณพ่อปีโอยึดเอาไม้กางเขนเป็นศูนย์กลางแห่งชีวิต และกิจการงานต่างๆของท่าน ไม้กางเขนของพระเยซูคริสต์คือพลังที่แท้จริงซึ่งเป็นปรีชาญาณ และเกียรติมงคลของท่าน ท่านมีใจร่อนรนด้วยความรักของพระคริสต์ เจ้าจนตัวท่านมีความคล้ายพระเยซูเจ้าเองในการบูชาตนเองเพื่อความรอดของโลก

คุณพ่อปีโอผู้เจริญรอยตามนักบุญฝรั่งเศสแห่งอัสซีซี ท่านเกิดวันที่ 25 พฤษภาคม ค.ศ. 1887 ณ ปีเอเตรัลลีนาในสังฆมณฑลเบเนเวนโต ทางใต้ของอิตาลี ท่านเป็นบุตรของกราสีโอ ฟอร์จีโอเน และมารี ยูเซปป์า เด นูนซีโอ หลังเกิดได้เพียงหนึ่งวัน ท่านก็ได้รับศีลล้างบาปได้ชื่อว่า “ฟรานเชสโก” ท่านรับศีลกำลังเมื่อตอนอายุ 12 ขวบพร้อมกับรับศีลมหาสนิทครั้งแรกด้วย

วันที่ 6 มกราคม ค.ศ. 1903 ตอนที่ท่านอายุ 16 ปีท่านสมัครเข้าเป็นผู้ฝึกหัด ณ อารามนักบวช คณะกาปูชิน ที่มอร์โกเน ท่านได้รับเครื่องแบบนักบวชกาปูชินเมื่อวันที่ 22 มกราคม และเปลี่ยนชื่อเป็น**บราเดอร์ปีโอ** เมื่อจบปีการเป็นนวกะแล้ว ท่านเข้าทำพิธีถวายตัวแด่พระเจ้าแบบเรียบง่าย ต่อมาวันที่ 27 มกราคม ค.ศ.

1907 จึงทำการปฏิญาณตลอดชีวิต ท่านได้รับศีลบวชเป็นพระสงฆ์วันที่ 10 สิงหาคม ค.ศ. 1910 ที่เบเนเวนโต เนื่องจากท่านมีสุขภาพไม่ค่อยดีจึงต้องกลับไปอยู่กับครอบครัวจนกระทั่งปี ค.ศ. 1916 ในเดือนกันยายนปีเดียวกันท่านถูกส่งไปประจำบ้านนักบวชแห่งซาน จิโอวานนี โรธอนโด และอยู่ที่นั่นจนกระทั่งเสียชีวิตในปี ค.ศ. 1968

พวกปิศาจโกรธแค้นท่านมาก ๆ ที่ท่านมีความศรัทธาต่อพระเยซูคริสต์เจ้ามาก จึงประจัญรบกวนท่านอย่างไม่หยุดหย่อนและถือว่าท่านเป็นศัตรูที่ร้ายกาจที่สุด แต่ถึงแม้ปิศาจพยายามใช้กลยุทธ์เล่ห์เหลี่ยมอย่างไรก็ไม่สามารถทำให้ปาเดรปิโอเปลี่ยนความตั้งใจได้ พวกมันจึงหันมาเล่นงานท่านตอนกลางคืน มีการต่อสู้กันดุเดือดมาก ซึ่งทหารผู้กล้าของพระเยซูคริสต์เจ้าต่อสู้กับมารร้ายจนทั้งร้องรอยของการต่อสู้ที่มองเห็นได้ในตอนเช้าหลายครั้ง เหตุการณ์รบกวนของปิศาจมักลงเอยด้วยการที่ท่านเห็นภาพนิมิตสวรรค์สวยงามซึ่งสะท้อนให้พวกเราเห็นถึงชีวิตอันสูงส่งงดงามยิ่งนักบนใบหน้าของท่าน

สำหรับเรื่องความเมตตาฝ่ายสังคม ท่านพิจารณาตนเองที่จะบรรเทาความเจ็บปวดและความทุกข์ของครอบครัวโดยเฉพาะอย่างยิ่งโดยผ่านทางมูลนิธิ CASA SOLLIEVO DELLA SOFFORENZA (บ้านบรรเทาทุกข์) ซึ่งเปิดวันที่ 5 พฤษภาคม ค.ศ. 1956 สำหรับปาเดรปิโอแล้ว ความเชื่อคือชีวิต ท่านปรารถนาทุกอย่างและกระทำทุกอย่างในแสงสว่างแห่งความเชื่อ ท่านมีความร่อนรนมากในการสวดภาวนา ท่านใช้เวลากลางวันและกลางคืนส่วนใหญ่ไปในการสนทนากับพระเจ้า ท่านมักจะพูดว่า “ในหนังสือเราแสวงหาพระเจ้า ในการสวดภาวนาเราพบพระองค์ การสวดภาวนาคือกุญแจที่จะไขประตูดวงพระทัยของพระเจ้า” ความเชื่อของท่านให้ยอมรับพระประสงค์อันเร้นลับของพระเจ้าเสมอ

เมื่อถวายบูชามิสซาขอบพระคุณ
เราสามารถเห็นรอยแผลศักดิ์สิทธิ์ของคุณพ่อปาเตรปีโอได้

รอยแผลศักดิ์สิทธิ์

ณ ตำบลปีเอเตรัลลีนา วันนั้นเป็นวันที่ 17 กันยายน ค.ศ. 1915 ซึ่งเป็นวันเดียวกับที่นักบุญฟรังซิสแห่งอัสซีซี เคยได้รับรอยแผลศักดิ์สิทธิ์ คุณพ่อปีโอก็ได้รับรอยแผลศักดิ์สิทธิ์เป็นครั้งแรกแต่ไม่อาจมองเห็นได้ เครื่องหมายแห่งการทรมานของพระเยซูคริสต์เจ้าทำให้ท่านเจ็บปวดร้าวมากติดต่อกันสองสามวัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งทุกวันศุกร์ จนผู้ฟังแก้บาปของท่านซึ่งเป็นผู้เดียวที่รู้เรื่องนี้คิดว่า เป็นการดีที่จะอนุญาตให้ท่านไม่ต้องทำมิสซา แต่คุณพ่อปีโอไม่ยอมใช้การยกเว้นนี้ ท่านยังคงทำมิสซาต่อไปในวัดน้อยเก่าที่อุทิศให้กับนักบุญปีโอผู้เป็นพระประจักษ์

ต่อมาอีกสามปีคือปี ค.ศ. 1918 หลังจากที่ย้ายออกจากเมืองฟอกญาไปอยู่ที่เมืองซาน จิโอวานนี โรธอนโด รอยแผลของพระเยซูคริสต์ปรากฏให้เห็นได้อย่างชัดเจนที่ฝ่ามือและฝ่าเท้าของปาเตรปีโอ ซึ่งไม่สามารถที่จะซ่อนมันไว้ได้อีกต่อไป ท่านอธิบายเหตุการณ์ (ดังที่รายงานโดย เบร์นาร์โด รุฟฟินในหนังสือ “ปาเตรปีโอ: เรื่องจริง) ว่าดังนี้

“ข้าพเจ้ายกกำลังนั่งฟังแก้บาปเด็กคนหนึ่ง และในทันทีทันใดข้าพเจ้าก็เกิด ความกลัวอย่างสุดขีด ที่เห็นผู้ที่มาจากสวรรค์แสดงพระองค์ท่านเองต่อสายตาแห่ง ปัญญาของข้าพเจ้า พระองค์ทรงถืออาวุธชนิดหนึ่งในพระหัตถ์ เป็นอะไรที่ยาว แหวมคมเหมือนใบมีดที่ทำด้วยเหล็กซึ่งดูเหมือนจะพุ่งไฟออกมาด้วย ณ บัดคลที่ ข้าพเจ้าเห็นสิ่งนี้ข้าพเจ้าเห็นบุคคลผู้นั้นตัวดำอวูธรตรงมาที่ดวงวิญญาณข้าพเจ้าจน สุดกำลัง”

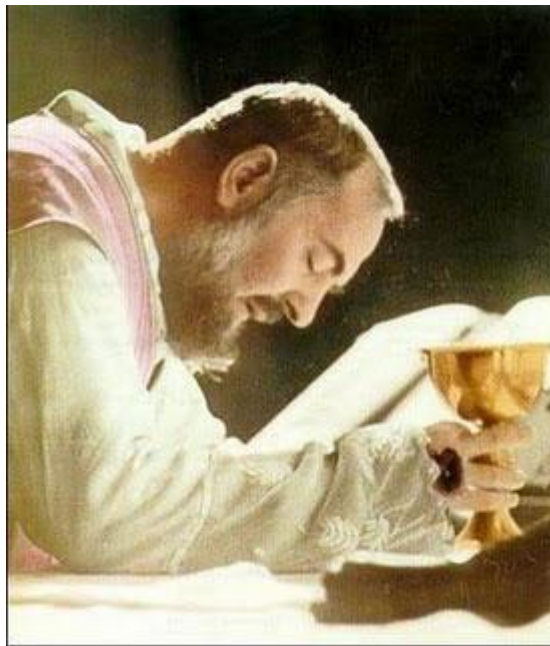
นี่เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในวันที่ 5 สิงหาคม ค.ศ. 1918 ซึ่งเป็นวันเริ่มต้นแห่ง รอยแผลศักดิ์สิทธิ์ที่สีข้างของปาเตรปีโอ มือและเท้าของท่านถูกไหม้แดงภายหลัง – วันที่ 20 กันยายน “ระหว่างเจ็ดและสิบโมงเช้า ขณะที่ศิษย์ของข้าพเจ้ายกกำลัง พักผ่อนในสวน ข้าพเจ้านั่งในวัดแต่ลำพังบนเก้าอี้ที่นั่งที่สงวนไว้สำหรับเจ้าอาวาส ข้าพเจ้ายกกำลังภาวนาขอบพระคุณพระเจ้าหลังการถวายบูชาขอบพระคุณ ทันทีทันใดมี แสงยิ่งใหญ่ส่องมาที่ดวงตาข้าพเจ้า ท่ามกลางแสงสว่างนี้พระเยซูคริสต์ผู้ทรงมี รอยแผลปรากฏมา พระองค์มิได้ทรงตรัสอะไรกับข้าพเจ้าเลยก่อนที่พระองค์จะ จากไป”

ท่านกล่าวว่าไม้กางเขนบนที่ศักดิ์สิทธิ์ได้เปลี่ยนเป็นพระเยซูคริสต์ที่มีชีวิต ฝ่า มือ ฝ่าเท้าและสีข้างของพระองค์มีโลหิตไหลออกมา สีพระพักตร์ของพระองค์ทำให้ ปาเตรปีโอตกใจกลัวมาก “จากพระองค์มีรัศมีแสงพุ่งออกมาเป็นลำไฟที่ทำให้ฝ่า มือและฝ่าเท้าของข้าพเจ้าเป็นบาดแผล สีข้างของข้าพเจ้าถูกทำให้เป็นบาดแผลอยู่ แล้วเมื่อวันที่ 5 สิงหาคมในปีเดียวกัน

ปาเตรปีโอมีรอยแผลศักดิ์สิทธิ์เป็นเวลา 50 ปี เพียงไม่กี่นาทียหลังความตาย ของท่านบาดแผลดังกล่าวก็อันตรธานหายไป

การถวายบูชาขอบพระคุณของคุณพ่อปีโอ

วิญญาณที่เปี่ยมด้วยความรักต่อพระเจ้าและเพื่อนมนุษย์ ปาเตรปีโอดำเนินชีวิตตามกระแสเรียกอย่างบริบูรณ์เพื่อการไถ่กู้มนุษยชาติตามพันธกิจพิเศษซึ่งเป็นคุณสมบัติพิเศษจวบจนตลอดชีวิตซึ่งท่านปฏิบัติด้วยการให้คำแนะนำแก่วิญญาณสัตบุรุษมากมายโดยอาศัยศีลอภัยบาปและศีลมหาสนิท จุดเด่นสูงสุดในศาสนกิจของท่านคือการเฉลิมฉลองบูชามิสซาขอบพระคุณ สัตบุรุษผู้เข้าร่วมพิธีบูซาขอบพระคุณสามารถเป็นประจักษ์พยานได้ถึงความเป็นเลิศและความบริบูรณ์ในชีวิตจิตของท่าน

ปาเตรปีโอ ขณะถวายบูชาขอบพระคุณ

ไมเกิ้ล บราวน์ ในหนังสือชื่อ Spiritual Daily เขียนว่า “จงสวดภาวนาต่อ ปาเตรปีโอเพื่อขอการบำบัดรักษา จงอธิษฐานภาวนาต่อท่านเมื่อต้องการความบรรเทาใจจากการล่อลวงของพวกปีศาจ จงไปร่วมพิธีบูชาขอบพระคุณกับท่าน นักบุญ นี่เป็นเวลาที่มีสีสันแท้จริงของท่านจะปรากฏออกมา ปาเตรปีโอศรัทธาจริงจังมากเวลาทำมิสซาจนหลายคนบอกว่าใบหน้าของท่านเปลี่ยนเป็นพระพักตร์ของพระเยซูคริสตเจ้าโดยเฉพาะอย่างยิ่งตอนที่ท่านเสกศีล บางครั้งท่านชูศีลมหาสนิทนานกว่าสิบนาทีเพราะท่านเห็นสิ่งที่คนอื่นมองไม่เห็น รู้สึกเป็นหนึ่งเดียวกับพระเยซู พร้อมกับตระหนักว่าพระองค์ทรงประทับอยู่ ณ ที่นี้จริงๆ ดังนั้นการถวาย

บุชามิสซาของท่านจะยาวมาก ส่วนใหญ่จะเกิน 2 ชั่วโมง (โดยไม่มีการเทศน์ซึ่งนานๆท่านจึงจะเทศน์สักครั้ง)

“ไม่ว่าใครก็ตามเมื่อมีประสบการณ์ได้ฟังมิสซาของท่านเพียงครั้งเดียวจะไม่มีวันลืมได้เลย” คุณพ่ออัลแบร์โต ดาปอลลีโต เพื่อนพระสงฆ์คนหนึ่งของท่านกล่าวว่า “นี่สร้างความประทับใจจนว่าเวลาและช่องว่างระหว่างพระแท่นและภูเขากัลวารียหายไป มิสซาของปาเตรปีโอเห็นได้อย่างชัดเจนว่าเป็นการแสดงมหาทรมานของพระคริสตเจ้าอีกครั้งหนึ่งไม่ใช่เป็นแค่รูปแบบแห่งความเร้นลับเท่านั้น แต่ในเชิงกายภาพของท่านด้วย ความรู้สึกทางอารมณ์ระลอกแล้วระลอกเล่า ทำให้ปาเตรปีโอตัวสั่นบนพระแท่นบุชาราวกับว่าท่านกำลังดิ้นรนต่อสู้กับใครที่เรามองไม่เห็นที่มาประทับในตัวท่านครั้งแล้วครั้งเล่าซึ่งมีทั้งความกลัว ความชื่นชมยินดี ความเศร้า ความทรมาน และความเจ็บปวด จากการแสดงออกจากสีหน้า เราสามารถติดตามการสนทนาเร้นลับของท่านได้”

กล่าวกันว่าท่านเห็นมหาทรมานของพระเยซูคริสต์ทั้งหมด และเราก็ทราบวากายของท่านทนทุกข์มากกับบาดแผลของพระเยซู ซึ่งเป็นความทุกข์หนักจนว่าบ่อยครั้งท่านหลั่งน้ำตาขณะอ่านบทอาณานัติ ผู้เขียนประวัติของท่านอีกคนหนึ่งตั้งข้อสังเกตว่า ท่านนักบุญยี่สิบหนึ่งไม่กระดิกตัวเป็นเวลานานขณะที่ถวายเป็นและเหล้าองุ่น “ราวกับว่าท่านถูกตรึงด้วยตะปูแห่งพลังเร้นลับ” ดวงตาของท่านเปียกชุ่มขณะที่ท่านเพ่งไปยังไม้กางเขน ในช่วงเสกศีลมือของนักบุญปีโอกระตุกด้วยความเจ็บปวด (การเสกศีลของท่านยาวกว่าปกติหลายเท่า) ท่านดูเหมือนจะหมดเรี่ยวแรงจากความทุกข์ทรมานจนท่านต้องยื่นพึ่งพระแท่นครั้งละหลายนาทีเพื่อสนทนากับพระเยซูคริสต์เจ้า

ท่านนักบุญทรมานมากขณะเสกศีลฯ ท่านรู้สึกรุ่งโรจน์มากช่วงรับศีลมหาสนิท ท่านเห็นทูตสวรรค์และบรรดานักบุญ ท่านเห็นความรุ่งโรจน์ของพระเจ้าและเห็นประตูสวรรค์เปิดออก ตลอดพิธีบูชาขอบพระคุณ (มิสซา) นักบุญปีโอดูเหมือนจะมองเข้าไปในอีกมิติหนึ่ง ท่านบอกว่าท่านสามารถเห็นแม่พระประทับอยู่ข้างๆ ท่านถูกถามว่าแม่พระประทับอยู่ในทุกมิสซาหรือไม่? ท่านตอบว่า “ใช่” แล้วทูตสวรรค์ประทับอยู่ด้วยหรือไม่? “ทั้งห้องพระโรงสวรรค์ล้วนประทับอยู่ทั้งสิ้น”

คุณพ่อดาปอลลีโตกล่าวว่า ใครที่สงสัยว่ามีการประทับอยู่ดังกล่าวหรือไม่ก็ขอให้มาฟังมิสซาของนักบุญปีโอก็แล้วกัน

ในบทเทศน์วันสถาปนาปาเตรปีโอเป็นบุญราศีวันที่ 2 พฤษภาคม ค.ศ. 1999 สมเด็จพระสันตะปาปาจอห์น ปอลที่ 2 ตรัสว่า “ข้าพเจ้ากำลังไปเตรียมที่สำหรับท่าน... เพื่อว่าข้าพเจ้าอยู่ที่ไหนท่านก็อาจอยู่ด้วยกันได้” (ยน. 14: 2) จะมีเป้าประสงค์อื่นใดสำหรับการเรียกร้องให้ดำเนินชีวิตพรตซึ่งปาเตรปีโอปฏิบัติตั้งแต่เยาว์วัยหากมิใช่เป็นการค่อยๆ ทำตนให้เป็นเหมือนพระอาจารย์เจ้า เพื่อที่ตนจะได้ไปอยู่ “ที่พระองค์ทรงประทับอยู่”? คนที่ไปซานจิโอวานนี โรธอนโดเพื่อฟังมิสซาของท่าน ไปขอคำแนะนำ หรือมีโอกาสไปแก้บาปกับท่าน คงจะเห็นได้ว่าท่านเป็นภาพทรงชีวิตของพระเยซูคริสตเจ้าผู้ทรงได้รับการทรมานและทรงเสด็จกลับฟื้นพระชนม์ชีพ ใบหน้าของปาเตรปีโอสะท้อน แสงสว่างแห่งการกลับฟื้นคืนชีพ ร่างกายของท่านที่มีรอยแผลศักดิ์สิทธิ์แสดงให้เราเห็นถึงความสัมพันธ์ใกล้ชิดระหว่างการสิ้นพระชนม์และการเสด็จกลับฟื้นพระชนม์ชีพอันเป็นคุณสมบัติของพระธรรมล้ำลึกแห่งปัสกา บุญราศีแห่งปีเอเตรัลชีน่า มีส่วนร่วมในพระมหาทรมานด้วยความเข้มข้นพิเศษ นี่เป็นพระพรจำเพาะที่ท่านได้รับรวมถึงความทุกข์ทรมานภายในและเร้นลับที่มากับคุณกัน ทั้งหลายทั้งปวงนี้ทำให้ท่านมีส่วนร่วมอยู่เสมอในตรีทูตของพระเยซูคริสตเจ้า ท่านไม่รู้สึกสะทกสะท้านเพราะท่านสำนึกว่า “ถ้าลวารีคือเนินเขาแห่งบรรดานักบุญ”

“นักบวชที่บินได้”

นี่คงเป็นไปได้ที่จะกล่าวถึงอัศจรรย์ทั้งหมดที่ปาเตรปีโอกระทำ ซึ่งไม่มีวันสิ้นสุดและนี้อยู่เหนือหรือเลยความตายของท่านด้วย รูปพื้นเล่าว่า วันหนึ่งพระสงฆ์องค์หนึ่งชื่อคุณพ่อคอนสตันตินโน “เข้าไปในห้องของคุณพ่อปีโอ เขาต้องตะลึงในสิ่งที่เขาเห็น ใบหน้าของปีโอเป็นประกายด้วยเปลวไฟสีแดงกุหลาบ อันเป็นแสงสว่างชนิดที่เขาไม่เคยเห็นมาก่อนและคิดว่าคงจะไม่มีวันได้เห็นสิ่งอีก ซึ่งเป็นแค่เสี้ยววินาทีเดียว แต่เขาจะไม่มีวันลืมมันเลย ปรากฏการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นกับโมเสสตอนที่ลงมาจากภูเขาศินัยพร้อมกับถือหินสองแผ่นที่จารึกพระบัญญัติ”

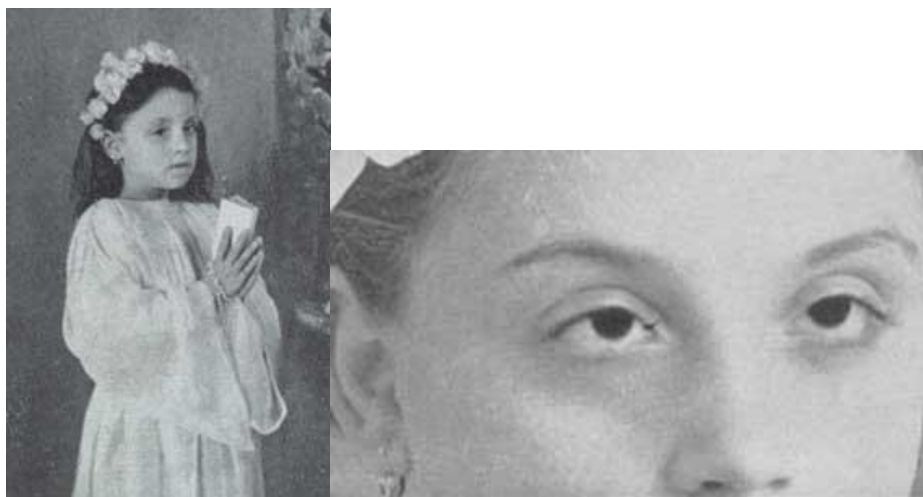
สำหรับปรากฏการณ์บนท้องฟ้า: “มีเรื่องเล่ามากมายเกี่ยวกับนักบินฝ่ายพันธมิตรซึ่งพยายามที่จะทิ้งระเบิดลงที่เมืองซานจิโวนานี โรธอนโด แต่ต้องชะงักหยุดโดยการประจักษ์ของ นักบวชรูปหนึ่ง ที่ยืนอยู่กลางอากาศโดยยื่นมือทั้งสองออกไปข้างหน้า” รูปพินกล่าว นักบินหลายคนพากันยืนยันว่าพวกเขาเห็นบุคคลผู้หนึ่งบนท้องฟ้า บางครั้งก็ขนาดเท่าคนธรรมดาบางครั้งก็ร่างใหญ่ดุจยักษ์ซึ่งปกติจะแต่งกายแบบนักพรตหรือพระสงฆ์ บรรดานักบินได้เห็นการปรากฏตัวของนักพรตยืนในอากาศบ่อยมาก มีรายงานมาจากหลายแหล่งข่าวในเรื่องนี้ ทว่าไม่มีใครให้ความสนใจ หลายคนที่นี่มาจากเมืองฟ็อกญา ณ ที่ซึ่งหลายคนเสียชีวิตด้วยการทิ้งระเบิดจากเวหากล่าวว่า มีระเบิดลูกหนึ่งตกลงมาในห้องที่พวกเขาซ่อนตัวอัดกันแน่น ลูกระเบิดตกใกล้รูปถ่ายปาเดรปีโอ พวกเขายืนยันว่าเวลาที่เกิดระเบิด มัน “ระเบิดเหมือนกับฟองสบู่” ส่วนคนอื่นๆ รายงานว่าเวลาที่ลูกระเบิดถูกโปรยลงมาจากท้องฟ้าเหมือนห่าฝนลงเหนือเมือง พวกเขาพากันร้องตะโกนว่า “ปาเดรปีโอ โปรดช่วยเราด้วย! ขณะที่พวกเขากำลังร้องขอความช่วยเหลือจากคุณพ่อปีโอ มีระเบิดลูกหนึ่งตกลงมาท่ามกลางพวกเขา แต่เดชะบุญที่มันไม่ระเบิด”

แบร์นาร์โด โรซินี นายพลกองทัพอากาศอิตาลีเล่าว่า “ที่เมืองบารีมีกองบัญชาการกองทัพอากาศสหรัฐตั้งอยู่ ข้าพเจ้ารู้จักนายทหารหลายคนที่นี่ให้ฟังว่าพวกเขารอดชีวิตเพราะได้รับความช่วยเหลือจากปาเดรปีโอในช่วงที่บินไปทิ้งระเบิด

“วันหนึ่ง” นายพลโรซินียังได้เล่าต่อ “ผู้บัญชาการอเมริกันของกองบินฝูงหนึ่งต้องการนำฝูงบินทิ้งระเบิดไปทำลายคลังเก็บอาวุธของกองทัพเยอรมนีซึ่งตั้งอยู่ที่เมืองซาน จิโวนานี โรธอนโด ผู้บัญชาการผู้นั้นเล่าว่า ขณะที่พวกเขาเข้าใกล้เป้าหมาย พวกเขาเห็นรูปนักบวชท่านหนึ่งปรากฏขึ้นบนท้องฟ้ามือทั้งสองยื่นออกไปข้างหน้า ลูกระเบิดจึงหลุดออกไปเองตกลงในป่าและเครื่องบินต่างก็หันหัวกลับโดยที่นักบินไม่ได้ไปทำอะไรเลย”

บางคนเล่าให้นายพลผู้นั้นฟังว่า ที่อารามในเมืองซานจิโวนานี โรธอนโด มีนักบวชศักดิ์สิทธิ์ผู้หนึ่งที่ส่งกลิ่นหอมแห่งความศักดิ์สิทธิ์ เมื่อสงครามสิ้นสุดลง

แล้ว นายพลผู้นั้นต้องการไปพบบุคคลผู้นี้ “เขาเดินทางไปพร้อมกับนักบินอีกหลายคน” โรซีนี่ กล่าว “เขาตรงไปยังอารามกาปูชิน พอเขาข้ามธรณีประตูห้องแต่งตัว พระสงฆ์ เขาก็พบกับนักบวชหลายคน ซึ่งในบรรดาบวชเหล่านั้นเขาจำคนที่ “ห้าม” เครื่องบินของตนได้ในทันที ขณะที่ ปาเดรปีโอก้าวออกไปข้างหน้าตบไหล่ นายพล พร้อมกับพูดว่า “โอ้..ท่านนี่เองที่ต้องการจะกำจัดพวกเราทุกคนให้สิ้นซาก”

ในการบำบัดรักษาคนป่วยทั้งหมดของปาเดรปีโอ รายที่น่าทึ่งที่สุดคือ เด็กหญิงตาบอดคนหนึ่งจากย่านปาแลร์โมที่ชื่อว่า เจมมา ดียีออร์จิโอ (โปรดดูรูปข้างบนวันที่เธอรับศีลมหาสนิทครั้งแรก) “ตาหนูไม่มีแก้วตา” เจมมากล่าวในปี 1971 หลังจากที่ปาเดรปีโอเสียชีวิตไปหลายปี “หนูมองไม่เห็นอะไรเลย ตอนที่หนูอายุได้ 3 ขวบ แม่พาหนูไปหาจักษุแพทย์มีชื่อเสียงมากที่ปาแลร์โม เขาบอกหนูว่าหากไม่มีแก้วตาหนูจะไม่สามารถมองเห็นได้”

ในปี ค.ศ. 1946 เมื่อหนูน้อยอายุ 7 ขวบ มีซิสเตอร์ท่านหนึ่งช่วยเขียนจดหมายไปหาปาเดรปีโอ และได้รับโน้ตน้อยๆแผ่นหนึ่งว่าควรนำหนูน้อยไปพบปาเดรปีโอที่ซานจีโอวานนี โรธอนโด คุณยายของเธอจึงพาหลานไปพบนักบวชผู้ซึ่งฟังแก้บาปครั้งแรกของหนูน้อยพร้อมกับโปรดศีลมหาสนิทให้ แล้วท่านก็ทำสำคัญมหากางเขนเหนือตาของเด็ก หลังจากคุณพ่ออวยพรเสร็จ เจมมาก็สามารถมองเห็นได้

นัยนตาหายคืนเป็นปกติ

ที่น่าแปลกใจกว่านี้อีก คือการรักษาผู้หนึ่งซึ่งมีบันทึกไว้เป็นเอกสารอย่างละเอียดเกี่ยวช่วงก่อสร้างคนหนึ่งที่ชื่อ จิโรวานนี ซาวิโน ซึ่งได้รับบาดเจ็บหนักเมื่อวันที่ 15 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1949 ด้วยอุบัติเหตุจากดินระเบิด นายแพทย์กุยลีเอลโมซาน-กวีเน็ตตี คุณพ่อรฟฟาเอเล และคุณพ่อโดมินิค ไมเออร์รีบวิ่งไปยังคนป่วยทันที “ทั้งสามคนบอกว่าซาวิโนได้รับบาดเจ็บหลายแห่ง ตาข้างขวาของเขาหายไปทั้งหมด พวกเขาพูดเหมือนกันหมดว่าข้างขวาเหลือแต่รูโบ” แบร์นาร์โด รุฟฟินี ผู้เขียนประวัติรายงาน คณะแพทย์ลงความเห็นว่าคุณตาเขาหายไปจนสิ้นเชิง ส่วนตาข้างซ้ายก็บาดเจ็บสาหัส

ดูเหมือนว่าซาวิโนคงต้องตาบอดสนิทไปจนตาย เขานอนอยู่ในโรงพยาบาล 3 วันมีผ้าพันแผลเต็มไปหมดทั้งศีรษะและใบหน้า เมื่อแพทย์ศัลยกรรมเดินเข้ามาในห้องวันที่สี่ ซาวิโนบอกว่าปาเดรปีโอได้มาเยี่ยมเขา ซาวิโนจำบางอย่างได้เพราะเขาได้รับกลิ่นหอมซึ่งรำลึกกันว่ามักจะห่อหุ้มร่างของปาเดรปีโอ ต่อจากนั้นอีก 1 สัปดาห์ประมาณตีหนึ่งของวันที่ 25 กุมภาพันธ์ 1949 ซาวิโนรู้สึกว่ามีใครมาตบหน้าด้านขวาเขา ด้านที่ลูกตาหายไปทั้งดวง “ข้าพเจ้าถามว่า ‘ใครมาสัมผัสข้าพเจ้า?’” “ไม่มีใคร ข้าพเจ้าได้รับกลิ่นหอมของปาเดรปีโออีกครั้งหนึ่ง มันช่างหอมหวานเหลือเกิน”

ต่อมาเมื่อจักษุแพทย์ซึ่งเป็นคนที่ไมเอในพระเจ้าเข้ามาตรวจ นายแพทย์ตกใจ รุฟฟินีรายงานว่า “บรรดานายแพทย์ต่างพากันตกตะลึงที่พบว่าใบหน้าของซาวิโนที่แผลกดทับเย็นนั้นหายเป็นปกติปกคลุมด้วยหนังใหม่ ส่วนซาวิโนนั้นดีใจจนสุดขีดเพราะเขาสามารถมองเห็นได้ ‘ข้าพเจ้ามองเห็นท่านแล้ว’ เขาพูดกับจักษุแพทย์ด้วยความตื่นเต้น”

ตามที่มีบันทึกไว้ด้วยเอกสารแพทย์ บรรดาแพทย์ต่างพากันตกตะลึงที่ซาวิโนได้ดวงตาข้างขวากลับคืนมา ไม่ทราบว่าเป็นเพราะอะไรดวงตาจึงกลับคืนสู่สภาพปกติ “บัดนี้ข้าพเจ้าก็เชื่อเช่นเดียวกัน” นายแพทย์กล่าว “เพราะข้าพเจ้าได้สัมผัสมันด้วยมือของข้าพเจ้าเอง!” ดังที่รุฟฟินีบันทึกไว้ เมื่อโรคต่างๆมันอันตรายจนหายไปก็เป็นเรื่องหนึ่ง เป็นเรื่องน่าตื่นเต้น นี่เป็นเรื่องใหญ่อยู่แล้วที่ได้ยินว่า

โรคเบาหวาน โรคไข้อีดหอบ โรคมะเร็งหายไปจากผู้ป่วยอย่างสิ้นเชิง “แต่สำหรับอวัยวะส่วนหนึ่งของร่างกายที่หายไปกลับคืนสู่สภาพปกติเป็นอีกเรื่องหนึ่ง” ผู้เขียนประวัติกล่าว

ความสุภาพในการแต่งกาย

ปาเตรปีโอขอรับรองสัตบุรุษแต่งกายให้สุภาพก่อนเข้าโบสถ์พระมารดาแห่งพระหรรษทาน ณ ซาน จีโอวานนี โรธอนโด ช่วงปีท้ายๆที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ท่านเคร่งครัดหนักขึ้นเนื่องจากแฟชั่นยุคนั้นซึ่งการแต่งกายไม่ค่อยสุภาพ ท่านไล่คนที่แต่งกายแบบล่อแหลมให้ออกไปจากที่พังแก๊บบโดยไม่เกรงใจใครโดยเฉพาะสตรีที่ท่านเห็นว่าแต่งกายไม่เหมาะสมแม้ก่อนที่จะเดินไปแก๊บบด้วยซ้ำ ดังนั้นเขาจึงติดป้ายประกาศไว้หน้าโบสถ์ว่า “วัดเป็นบ้านของพระเจ้า ห้ามผู้ชายเข้าโบสถ์โดยใส่เสื้อที่ไม่มีแขนหรือนุ่งกางเกงขาสั้น ห้ามสตรีนุ่งกางเกง ไม่มีผ้าคลุมศีรษะ คนที่ใส่เสื้อคอต่ำ คอลึก หรือเสื้อไม่มีแขนเข้าโบสถ์ และห้ามยืมเสื้อผ้าผู้อื่นมาใส่เพื่อไปแก๊บบ”

ประกาศข้อสุดท้ายไม่ใช่มากเกินไป ท่านเห็นด้วยตาในโบสถ์ เพียงสองสามนาทีก่อนไปแก๊บบ สุภาพสตรีหลายคนเปลี่ยนเสื้อผ้าอย่างรวดเร็ว เพื่อที่จะแต่งกายให้ถูกต้อง พอปาเตรปีโอเห็นเข้า ท่านบ่นอุบอิบว่า “รีบไปแต่งตัวซะ นางตัวตลก!”

อัครสาวกแห่งการโปรดศีลอภัยบาป

ประวัติศาสตร์จารึกปาเตรปีโอแห่งปีเอเตรีลขึ้นว่าเป็น “อัครสาวกผู้ยิ่งใหญ่แห่งการพังแก๊บบ” นี่เป็นคำพูดของพระคาร์ดินัลผู้เป็นประธานของสมณกระทรวงเพื่อการสถาปนากบฏ เช่นเดียวกับนักบุญยอห์น มารี เวียนเนย์ เจ้าอาวาสผู้ศักดิ์สิทธิ์ ปาเตรปีโอใช้เวลากว่า 12 ชั่วโมงต่อวันในที่พังแก๊บบ บ่อยครั้งท่านบอกบาปของผู้ที่มาแก๊บบล่วงหน้าเกี่ยวกับบาปทั้งหมดที่ผู้มาแก๊บบจะสารภาพซะอีก ปาเตรปีโอสามารถอ่านมโนธรรมของคนได้ เช่นตัวอย่างต่อไปนี้

วันหนึ่งชายคนหนึ่งที่มาหาปาเตรปีโอ เขาเป็นนักโทษหัวแข็งใจกระด้างพร้อมที่จะทำอะไรทุกอย่าง ชายชั้วคนนี้ต้องการกำจัดภรรยาแต่ต้องการปิดบังให้

คนอื่นดูเหมือนว่าเขาเป็นคนศรัทธา เขาเสแสร้งไปพบปาเตรปีโอ เขาพาภรรยาไปซานจิโอวานนี โรธอนโดด้วยโดยวางแผนที่จะฆ่าภรรยาด้วยวิธีที่ชั่วร้ายที่สุด เมื่อไปถึงอาราม เขาเข้าวัดเดินตรงไปยังที่ศักดิ์สิทธิ์ ปาเตรปีโอพอดีอยู่ที่นั่นกำลังพูดอยู่กับใครบางคน เมื่อเห็นชายผู้นั้นท่านเลิกสนทนาทันทีพร้อมกับเดินไปหาชายผู้นั้นแล้วผลักชายผู้นั้นอย่างรุนแรงเพื่อให้ออกไปทางประตูแล้วตะโกนสุดเสียงว่า “ออกไป! ออกไปให้พ้น! แก่ไม่รู้หรือว่าห้ามทำสิ่งที่มือแกเปื้อนเลือด? ออกไปให้พ้น!”

ชายโชคร้ายผู้นั้นงงจนพูดไม่ออก เขารีบออกไปจากโบสถ์ซึ่งสร้างความประหลาดใจให้กับทุกคนที่อยู่ ณ ที่นั่นเป็นอันมาก ทว่าคำพูดรุนแรงและพฤติกรรมของปาเตรปีโอสร้างความประทับใจให้กับชายผู้นั้นจนเขาไม่สามารถนอนหลับ แม้แต่จีบเดียวตลอดคืน เขาเริ่มเข้าใจความเหี้ยมโหดที่เขาวางแผนไว้สำหรับฆ่าภรรยา เขาได้รับพระหรรษทาน แล้วกลายเป็นคนใหม่ทันทีในเช้าวันรุ่งขึ้น

เขากลับไปที่อารามใหม่แต่ครั้งนี้ปาเตรปีโอต้อนรับเขาด้วยความอ่อนโยน พึงแก่บาปเขา แล้วยกโทษบาปให้เขาด้วย ก่อนจากไปปาเตรปีโอถามเขาว่า “ท่านต้องการมีบุตรมิใช่หรือ? อย่าทำสิ่งที่เป็นที่ขัดเคืองพระเจ้าอีกต่อไป แล้วท่านจะมีบุตรชาย” หนึ่งปีต่อมาเขาไปเยี่ยมปาเตรปีโอเพื่อให้ปาเตรปีโอล้างบาปบุตรชาย พร้อมกับยืนยันว่าตนกลับใจแล้ว

ข้าแต่นักบุญปาเตรปีโอ โปรดคุ้มครองเรา

โปรดคุ้มครองพระสงฆ์ของเรา โปรดคุ้มครองพระศาสนจักร

พระสันตะปาปาจอห์น ปอลที่ 2 และ ปาเตรปีโอ : สองสหายผู้ยิ่งใหญ่

สมเด็จพระสันตะปาปา ยอห์น ปอล ที่ 2 ณ กรุงโรม 16 มิถุนายน ค.ศ. 2002

โอกาสสถาปนา บุญราศีปาเตร ปีโอ เป็นนักบุญ

สมเด็จพระสันตะปาปา ยอห์น ปอล ที่ 2 ทรงรู้จักพระสงฆ์กาปูชินที่พระองค์ประกาศแต่งตั้งเป็นนักบุญวันที่ 16 มิถุนายน ค.ศ. 2002 เป็นอย่างดี ต่อไปนี้เป็นข้อความบางตอนที่คัดเอามาจากบทความที่เขียนขึ้นในช่วงเดือนมีนาคม-เมษายน 2002 ในนิตยสารภาษาอิตาลีชื่อ “MEDJUGORJE” ซึ่งจัดพิมพ์โดยกลุ่มภาวนา “REGINA PACIS” แห่งเมืองตูริน

คุณพ่อคาโรล วอยติลา (พระสันตะปาปา ยอห์น ปอล ที่ 2) พบปาเตรปีโอครั้งแรกในปี ค.ศ. 1947 นี่ไม่ใช่เป็นการพบปะกันตามปกติเช่นผู้จาริกแสวงบุญ แต่เป็นการพบปะกันที่ยืดเยื้อเกือบหนึ่งสัปดาห์ ในขณะที่คุณพ่อวอยติลายังเป็นสงฆ์หนุ่มท่านมีโอกาสสนทนากับปาเตรปีโอเป็นเวลานานเพื่อประเมินคำสอนและมีความเข้าใจได้อย่างถูกต้องเกี่ยวกับชีวิตฝ่ายจิตของปาเตรปีโอ

คาโรล วอยติลาเพิ่งจะบวชเป็นพระสงฆ์ได้ 8 เดือน จากนั้นท่านศึกษาต่อที่โรม ท่านสนใจมากเกี่ยวกับเทวศาสตร์พระธรรมล้ำลึก ท่านหลงใหลผลงานของนักบุญเทเรซาแห่งอาวีลาและนักบุญยอห์นแห่งไม้กางเขนจนต้องขออนุญาตพระสังฆราชของตนว่าจะขอเข้าคณะคาร์เมไลต์ได้ไหมเพื่อจะเป็นนักพรตในคณะเดียวกับนักบุญเทเรซาแห่งอาวีลาและนักบุญยอห์นแห่งไม้กางเขนซึ่งเป็นสองนักบุญที่ท่านชื่นชอบมากที่สุด พระสังฆราชของท่านคือพระคาร์ดินัล SAPIEHA พุดกับอธิการ

คณะคาร์เมไลท์ที่มาพูดขอร้องว่า “คาโรลทำประโยชน์มากกว่าสำหรับพระศาสนจักรในโปแลนด์ และภายหลังจะทำประโยชน์ให้กับพระศาสนจักรสากล”

ดังนั้นคาโรลวอยติลาจึงยอมเป็นพระสงฆ์พื้นเมืองต่อไปล้มเลิกแผนการณ์ที่จะเป็นนักพรตคณะคาร์เมไลท์ ท่านถูกกำหนดให้ไปศึกษาที่โรมเพื่อจะได้เชี่ยวชาญในวิชาเทวศาสตร์ ขณะนั้นท่านทราบว่าบนเขาการ์โกนาโนมีนักบวชองค์หนึ่งที่มีรอยแผลศักดิ์สิทธิ์ เมื่อปิดเทอมคาโรลจึงเดินทางไปที่เขาการ์โกโน ท่านสามารถหาทางพบปะกับปาเดรปีโอได้สองสามครั้ง และแน่นอนว่าท่านไปแก้บาปกับปาเดรปีโอด้วย

ปาเดรปีโอพูดอะไรกับคุณพ่อวอยติลาหรือ? เราไม่ทราบ พระสันตะปาปาไม่ได้พูดถึงเรื่องนี้ แต่ในวันที่มีการเลือกตั้งพระสันตะปาปาซึ่งเป็นวันที่ 16 ตุลาคม ค.ศ. 1978 มีเสียงร่ำลือกันแปลกๆ ในกรุงโรมเกี่ยวกับการพบปะกันของท่านทั้งสองเมื่อปี ค.ศ. 1947 ซึ่งมีการร่ำลือกันว่าปาเดรปีโอทำนายทายทักว่าวอยติลาจะได้เป็นพระสันตะปาปา พระสังฆราชชาวโปแลนด์ท่านหนึ่งเล่าให้ข้าพเจ้าฟังว่า เมื่อคุณพ่อกาโรล วอยติลา ยังหนุ่มอยู่มากเคยถึงคำทำนายนี้ว่าเป็นเรื่องตลกพร้อมกับตัดสินใจว่าเป็นเรื่องที่เป็นไม่ได้ แต่หลังจากที่ได้รับการแต่งตั้งเป็นพระสังฆราชและพระอัครสังฆราชแห่งคราโคว์ ท่านไม่เคยเอ่ยถึงเรื่องนี้อีกเลย เพราะท่านคิดว่าคำทำนายอาจเป็นเรื่องจริงขึ้นมาแล้ว

เดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1981 ได้มีความพยายามปลงพระชนม์พระสันตะปาปายอห์น ปอล ที่ 2 ที่จัตุรัสเซนต์ปีเตอร์ คำทำนายของปาเดรปีโอเกี่ยวกับคุณพ่อกาโรล วอยติลา ก็กระหึ่มขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง เพราะมีการพูดกันว่าเมื่อปี ค.ศ. 1947 ปาเดรปีโอได้ทำนายล่วงหน้าว่าจะมีคนพยายามสังหารสังฆราชหนุ่มวอยติลา “ท่านจะเห็นเลือดหล่อสีขาของท่านเปื้อนเลือด” ก่อนที่จะมีการยืนยันเกี่ยวกับเรื่องนี้ พวกเราควรถือวาทนี้เป็นแค่เรื่องเล่าชวนศรัทธาเท่านั้น แต่พระสันตะปาปามีได้ปฏิเสธความจริงที่ว่า พระองค์ได้พบกับปาเดรปีโอในปี ค.ศ. 1947 และพระองค์นิยมชมชอบ ศรัทธาปาเดรปีโอดังแต่บัดนั้นเสมอมา

ข้อพิสูจนชัดเจนที่พระสันตะปาปายอห์น ปอล ที่ 2 นิยมชมชอบปาเดรปีโอเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในปี ค.ศ. 1962 พระสังฆราชหนุ่มวอยติลาซึ่งขณะนั้นอยู่ที่กรุง

โรมกำลังประชุมสภาสังคายนาวาติกัน ที่ 2 ท่านได้รับจดหมายฉบับหนึ่งจากคราโคว์ซึ่งแจ้งให้ท่านทราบว่าผู้ร่วมงานของท่านคนหนึ่งชื่อ ดร. วานดา โปลตาวสกา (Dr. Wanda POLTAWSKA) จิตแพทย์ผู้ซึ่งทำงานกับท่านในงานรับใช้ครอบครัวกำลังป่วยหนักด้วยโรคมะเร็งที่ลำคอ แพทย์ตัดสินใจที่จะทำการผ่าตัดแต่ความหวังที่จะช่วยให้รอดนั้นแทบมองไม่เห็น

วอยติลาทราบข่าวด้วยความเศร้าไม่ใช่เพราะเธอเป็นเพื่อนสนิทเท่านั้นแต่เพราะเธอยังมีบุตรสี่คนซึ่งคงจะต้องกลายเป็นเด็กกำพร้าแม่ หมายความว่าไม่สามารถช่วยอะไรได้ วอยติลาคิดถึงปาเตรปิโอขึ้นมาทันที ท่านจึงเขียนจดหมายฉบับหนึ่งถึงปาเตรปิโอเป็นภาษาลาติน ซึ่งถูกนำไปมอบให้กับสงฆ์กาปูชินโดยมงซินญอร์ อันเจโล บัตติस्ता ผู้ที่ทำงานอยู่ในสำนักเลขาธิการแห่งนครรัฐวาติกันและท่านยังเป็นผู้บริหารบ้านบรรเทาผู้ป่วยซึ่งเป็นโรงพยาบาลที่ปาเตรปิโอตั้งขึ้นด้วย

มงซินญอร์บัตติस्ताเขียนจดหมายให้ปาเตรปิโอ ซึ่งพออ่านจดหมายเสร็จก็กล่าวว่า “อันเจโล พ่อไม่อาจปฏิเสธการขอเรื่องนี้ได้”

สิบเอ็ดวันต่อมามงซินญอร์บัตติस्ताกลับไปที่ซาน จีโอวานนี โรธอนโดพร้อมกับจดหมายฉบับที่สองของพระอัครสังฆราชวอยติลา ซึ่งท่านขอใบปาเตรปิโอกล่าวว่า “สุขภาพสตรีที่ป่วยเป็นมะเร็งนั้นหายเป็นปกติทั้งก่อนเข้าห้องผ่าตัด”

การสนทนาติดต่อกันเริ่มต้นในปี ค.ศ. 1947 ระหว่างปาเตรปิโอและสงฆ์หนุ่มคาโรล วอยติลาและยังคงดำเนินติดต่อกันเรื่อยมา คาโรล วอยติลาประทับใจและชื่นชมปาเตรปิโามากยิ่งขึ้นหลังความตายของท่าน พระอัครสังฆราชวอยติลาเป็นคนแรกที่มีจดหมายขอให้เปิดกระบวนการแต่งตั้งปาเตรปิโอเป็นบุญราศี ต่อมาวันที่ 25 พฤษภาคม ค.ศ. 1987 พระสันตะปาปาจอห์น ปอลที่ 2 เสด็จไปเยือนซาน จีโอวานนี โรธอนโด ทรงคุกเข่าอธิษฐานภาวนา ณ หลุมศพของปาเตรปิโอ และเป็นคาโรล วอยติลานี้เองซึ่งบัดนั้นเป็นพระสันตะปาปาจอห์น ปอลที่ 2 ผู้ทรงประกาศสถาปนาปาเตรปิโอเป็นนักบุญผู้ศักดิ์สิทธิ์อย่างเป็นทางการ

พระสันตะปาปาจอห์น ปอลที่ 2 ภาวนาที่หลุมศพปาเตรปีโอ
น เมือง ซาน จีโอวานนี โรธอนโด วันที่ 26 พฤษภาคม ค.ศ. 1987

(นำเสนอโดย มงชินญอร์ วิษณุ ธัญญอนันต์)